

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 182 Кодексу адміністративного судочинства України

м. Київ
15 листопада 2016 року
№ 76-у/2016

Справа № 1-43/2016

Конституційний Суд України у складі суддів:

Кривенка Віктора Васильовича – головуючого,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колісника Віктора Павловича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Мельника Миколи Івановича,
Мойсика Володимира Романовича,
Саса Сергія Володимировича,
Сліденка Ігоря Дмитровича – доповідача,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 182 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Сліденка І.Д. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб'єкт права на конституційне подання – Уповноважений Верховної Ради України з прав людини – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати частину шосту статті 182 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс) такою, що не відповідає частині першій статті 8, частині першій статті 55, статті 129 Конституції України.

Відповідно до частини шостої статті 182 Кодексу постанова суду у справах про обмеження щодо реалізації права на мирні зібрання виконується негайно.

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини зазначає, що у статті 39 Конституції України передбачено умови, за яких реалізація права на свободу мирних зібрань може бути обмежена і таке обмеження встановлюється лише судом. Оскарження такого рішення суду є засобом захисту цього права від можливого свавільного обмеження, а тому дуже важливо, щоб перегляд справи судом апеляційної інстанції був ефективним засобом захисту права на свободу мирних зібрань, тобто таким, що здатен припинити порушення і відновити право.

Неконституційність частини шостої статті 182 Кодексу автор клопотання вбачає в тому, що постанова суду першої інстанції у справі про обмеження права на свободу мирних зібрань підлягає негайному виконанню після винесення навіть у разі її оскарження в апеляційному порядку.

Проте суд апеляційної інстанції відповідно до положень Кодексу ухвалює судові рішення протягом одного місяця і трьох днів з дня отримання судом апеляційної скарги. Тобто таке рішення може бути ухвалено після дати, на яку планувався захід, що зводить нанівець суть права на ефективний

судовий захист та не гарантує відновлення реалізації права на свободу мирних зібрань.

На підтвердження своєї позиції суб'єкт права на конституційне подання посилається на рішення Конституційного Суду України від 11 грудня 2007 року № 11-рп/2007, від 8 квітня 2015 року № 3-рп/2015, ряд міжнародних актів, рішення Європейського суду з прав людини.

2. Конституційний Суд України, розглядаючи питання щодо відкриття конституційного провадження у цій справі у зв'язку з прийняттям Другою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 1 листопада 2016 року про відмову у відкритті конституційного провадження на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“, виходить з такого.

Відповідно до частини першої статті 147, пункту 1 частини першої статті 150 Конституції України питання, порушене в конституційному поданні, підвідомче Конституційному Суду України.

Згідно зі статтею 40 Закону України „Про Конституційний Суд України“ Уповноважений Верховної Ради України з прав людини є належним суб'єктом права на конституційне подання з питань прийняття рішень Конституційним Судом України.

Конституційне подання за формою і змістом відповідає вимогам статей 38, 39 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

З огляду на наведене Конституційний Суд України вважає, що є підстави для відкриття конституційного провадження у справі.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 38, 39, 40, 46, 50, 71 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини шостої статті 182 Кодексу адміністративного судочинства України.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ